

Mânia lui Elihu

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ
 , atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre
 și gândurile Mele față de gândurile voastre.”
(Isaia 55:9)

Iată că s-a încheiat bătălia vorbelor dintre Iov și acești trei bărbați, vorbe care, pe alocuri, sunt profunde, frumoase și adevărate. De câte ori nu cităm și noi din cartea lui Iov, și chiar din cuvântările lui Elifaz, Bildad și Țofar! Și este firesc să cităm pentru că, după cum am văzut, **cuvintele lor sunt în mare parte adevărate. Doar că le-au rostit într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit și în niște împrejurări nepotrivite.** Învățăm de aici, o dată în plus, cât de valoros este adevărul exprimat în Proverbele 25:11-13:

„Un cuvânt spus la vremea potrivită
este ca niște mere din aur într-un coșuleț din argint.
Ca o verigă din aur și o podoabă din aur curat,
așa este înțeleptul care mustră pentru o ureche ascultătoare.
Ca răcoreala zăpezii pe vremea secerișului,
așa este un sol credincios pentru cel ce-l trimite:
el înviorează sufletul stăpânului său.”

Din nefericire, cuvintele care i-au fost adresate lui Iov n-au fost așa. Iar tirul criticilor este pe cale să se întetească, pentru că **celor trei bărbați care-l condamnău li s-a mai alăturat încă unul!**

Criticile n-au încetat nici chiar după frumoasa declarație de credință a lui Iov (Iov 13:15,16). Pe parcursul mai multor capitole, bărbații aceștia au luat cuvântul în mod repetat și au vorbit despre Dumnezeu, despre păcat și moarte, despre dreptate și oameni răi, despre înțelepciune și despre efemeritatea omului.

1. Ce adevăruri sunt exprimate în următoarele texte?

Iov 13:28 “când trupul meu cade în putrezire, ca o haină mâncată de molii?”

“Ce este omul, ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinții Săi, dacă nici

Iov 15:14-16 cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricăță – omul, care bea nelegiuirea ca apa!”

“Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.”

Iov 28:28 “Apoi a zis omului: ‘Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere.’

Fiecare participant la confruntare vine cu argumentul lui și niciunul nu renunță la punctul său de vedere. Elifaz, Bildad și Țofar susțin, fiecare în stilul propriu și după agenda proprie, că oamenii primesc în viață ce li se cuvine și că necazurile lui Iov trebuie să fie dreapta pedeapsă pentru niște păcate ale lui. De cealaltă parte, Iov își deplânge fără încetare soarta, convins că nu o merita. Cele două tabere iau cuvântul rând pe rând, reproșându-și reciproc lipsa de argumente.

Însă, în final, niciunul nu înțelege ce se petrecea de fapt. Și cum ar fi putut să înțeleagă? Perspectiva lor, ca a tuturor oamenilor de altfel, este foarte restrânsă. Așadar, una dintre cele mai prețioase lecții pe care le putem desprinde din cartea lui Iov (evidentă deja, la finalul cuvântărilor acestor oameni) este aceea că noi, oamenii, avem nevoie de smerenie atunci când deschidem gura ca să vorbim despre Dumnezeu și despre lucrările Sale. Realitatea este că știm unele adevăruri (chiar multe adevăruri), dar nu știm întotdeauna când și cum să le aplicăm!

Privește la lumea din jurul tău. Cât de limitate sunt cunoștințele noastre despre ea și chiar despre lucrurile cele mai simple din ea?

Obiectivele instructorului

- La nivelul cunoștințelor:** Membrii grupei să analizeze cuvântarea lui Elihu, de la începutul ei promițător și până la finalul ei decepționant.
- La nivelul sentimentelor:** Să conștientizeze faptul că problema originii răului și imposibilitatea de a o explica adecvat le produce frustrare.
- La nivel practic:** Să abordeze marile întrebări ale vieții cu o doză mare de smerenie, în special când răspund la ele în dreptul altora.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Capcanele mâniei tinerești

- A. Ce anume din introducerea cuvântării tânărului Elihu (cuvântare pe care ulterior o face praf din cauza nerăbdării și mâniei) ne inspiră încredere?
- B. Ce asemănări există între concluzia trasă de Elihu și explicațiile date de ceilalți trei prieteni pentru suferința lui Iov?

II. Sentimente: Inexplicabilul

- A. Cum putem explica faptul că ființa cea mai minunată dintre toate câte au fost create, Lucifer, l-a întors spatele Creatorului său?
- B. Atunci de ce mai încercăm să explicăm inexplicabilul, și anume suferința din viața noastră și din viața altora?

III. Practic: Manifestarea smereniei

- A. Care este opusul smereniei și cine a avut această atitudine în cadrul marii lupte?
- B. Ce rol joacă smerenia în reacția noastră față de suferință și în căutarea adevărului?

Rezumat: În clipa în care Elihu intră în scenă, situația pare a se schimba în bine. El este tânăr și furios și așteaptă să-i vină rândul. Însă, din nefericire, este lipsit de smerenie și, în ultimă instanță, nu spune nimic diferit față de ceilalți trei prieteni ai lui Iov. Răul rămâne inexplicabil și numai credința smerită ne poate da speranță.

De la capitolul 26 la 31, Iov, eroul tragic al relației, ține o ultimă cuvântare, subliniind cu elocvență și cu înflăcărare ideea pe care a susținut-o de la bun început: **Nu merit niciunul dintre toate aceste necazuri și gata!**

El îi reprezintă aici pe toți cei care suferă fără să fi meritat acest lucru. Și ne punem o întrebare, poate cea mai grea dintre toate: „De ce?” În unele cazuri, răspunsul este relativ simplu. Se întâmplă, într-adevăr, ca oamenii să intre singuri în necaz. Dar în majoritatea cazurilor, la fel ca în cazul lui Iov, explicația aceasta nu este valabilă și întrebarea rămâne fără răspuns.

Spre finalul cuvântării sale, **Iov arată că a trăit curat și că n-a făcut nicio faptă care să justifice suferința prin care trecea.** Capitolul 31 se încheie cu aceste cuvinte: „Sfârșitul cuvintelor lui Iov” (versetul 40).

2. Citește Iov 32:1-5. Ce se petrece aici și din ce cauză se mânie Elihu pe Iov și pe ceilalți bărbați?

“Acești trei oameni au încetat să mai răspundă lui Iov, pentru că el se socotea fără vină.

Atunci s-a aprins de mânie Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, din familia lui Ram. El s-a

aprint de mânie împotriva lui Iov, pentru că zicea că este fără vină înaintea lui Dumnezeu.

Și s-a aprins de mânie împotriva celor trei prieteni ai lui, pentru că nu găseau nimic de

răspuns, și totuși osândeau pe Iov. Fiindcă ei erau mai în vârstă decât el, Elihu așteptase până în clipa aceasta, ca să vorbească lui Iov. Dar, văzând că nu mai era niciun răspuns în gura acestor trei oameni, Elihu s-a aprins de mânie.” Iov 32:1-5 VDC

Este pentru prima oară când îl întâlnim pe Elihu în cartea lui Iov. Din moment ce nu este menționat de la început alături de ceilalți trei bărbați, deducem că a sosit mai târziu. Nu știm când anume și-a făcut intrarea în scenă, dar este clar că a participat la câteva cuvântări. Este clar, de asemenea, că nu a fost deloc satisfăcut de răspunsurile pe care le-a auzit, întrucât se repetă de patru ori în acest scurt pasaj că el „s-a aprins de mânie”. În următoarele șase capitole ale cărții, asistăm la încercarea lui Elihu de a-și prezenta cunoștințele și de a oferi o explicație la întrebările iscate de suferința lui Iov.

În Iov 32:2 se spune că Elihu s-a aprins de mânie împotriva lui Iov „pentru că zicea că este fără vină înaintea lui Dumnezeu” – o interpretare distorsionată a cuvintelor acestuia. Ce ne spune atitudinea lui despre precauția de care ar trebui să dăm dovadă când interpretăm cuvintele altora? Cum putem interpreta cuvintele altora în cea mai bună lumină posibilă?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Iov 28:28; 32:1-5

Ideea de bază: Cuvântarea lui Elihu promite să fie altfel, dar cade în aceeași capcană a gândirii de la cauză la efect ca și ceilalți prieteni ai lui Iov. Cuvintele lui sunt iritate, tăioase și caracterizate de o mândrie spirituală care îl avantajează mai degrabă pe dușmanul lui Dumnezeu, a cărui cădere s-a datorat tocmai lipsei de smerenie și îngâmfării. Numai apropierea cu smerenie de problema suferinței ne poate oferi răspunsuri oneste, care să aibă la bază frica de Domnul.

Când privim la bisericile noastre de pe glob, observăm că există un conflict între generații. Discutați în grupă despre relația dintre generații din biserica voastră.

Discuție introductivă: „În sfârșit, ia cuvântul un om tânăr, cu o perspectivă nouă! În sfârșit, ia cuvântul cineva care va pune lucrurile în ordine și care va combate niște concepții împământenite!” Așa suntem tentați să spunem când își face brusc apariția Elihu, fiul lui Barachel din Buz, și când își începe discursul plin de mânie.

Mânia a fost de multe ori o putere motivatoare pentru tineri. Mânia față de opiniile împământenite despre război, discriminare rasială, economie, nedreptate socială etc. a motivat mișcările de protest din întreaga lume, inițiate în principal de generațiile mai tinere. Numeroase mișcări de acest fel au produs schimbări pozitive în societate. Elihu însă nu urmărește o cauză politică, ci una teologică. Iar mânia lui este dublată de o doză mare de nerăbdare (Iov 32:4,5).

Cum se manifestă puterea tinereții în biserica voastră locală? Ce pot face tinerii și nu pot face bătrânii? Ce loc ocupă mânia aici?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Ellen G. White face câteva declarații importante despre „armata de tineri” din biserica noastră și poate că una dintre cele mai reprezentative este aceasta: „Cu o asemenea armată de lucrători pe care tinerii noștri,

“Ascultați-mă dar, oameni pricepuți! Departe de Dumnezeu nedreptatea, departe de Cel Atotputernic fărădelegea! El dă omului după faptele lui, răsplătește fiecăruia după căile lui. Nu, negreșit, Dumnezeu nu săvârșește fărădelegea; Cel Atotputernic nu calcă dreptatea.”
Marti, 29 noiembrie **Elihu îl apără pe Dumnezeu**

De-a lungul secolelor, a curs multă cerneală pe tema cuvântării lui Elihu, unii considerând că dialogul ar lua, odată cu intervenția lui, o nouă turnură. Este greu însă de demonstrat că el ar veni cu o mare noutate sau descoperire. Impresia este mai degrabă că el aduce aceleași argumente ca antevorbitorii lui, care s-au străduit să apere caracterul lui Dumnezeu de acuzația că l-ar fi tratat nedrept pe lov.

3. Ce adevăruri prezintă Elihu? Ce au ele în comun cu cele prezentate de antevorbitorii lui? De ce sunt și ele la fel de inoportune? Iov 34:10-15

“Cine L-a însărcinat să cărmuiască pământul? Cine l-a dat lumea în grija Lui? Dacă nu s-ar gândi decât la El, dacă Și-ar lua înapoi duhul și suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată și omul s-ar întoarce în țărână.” Iov 34:13-15

Ce observăm la Elihu, la fel ca la antevorbitorii lui, este frica, teama că Dumnezeu nu este așa cum și L-a imaginat el. El vrea să creadă că Dumnezeu este bun, drept și puternic; și ce altceva face decât să înșire câteva adevăruri despre bunătatea, dreptatea și puterea lui Dumnezeu?

„Căci Dumnezeu vede purtarea tuturor, privește pașii fiecăruia. Nu este nici întuneric, nici umbră a morții unde să se poată ascunde cei ce fac fărădelegea” (Iov 34:21,22).

„Dumnezeu este puternic, dar nu leapădă pe nimeni și este puternic prin tăria priceperii Lui. El nu lasă pe cel rău să trăiască și face dreptate celui nenorocit. Nu-și întoarce ochii de la cei fără prihană și-i pune pe scaunul de domnie cu împărații, îi așază pentru totdeauna ca să domnească” (Iov 36:5-7).

„Pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge, căci este mare în tărie, dar dreptul și dreptatea deplină El nu le frânge. De aceea, oamenii trebuie să se teamă de El; El nu-și îndreaptă privirile spre cei ce se cred înțelepți” (Iov 37:23,24).

Dacă toate acestea sunt adevărate, atunci singura concluzie logică pe care o putem trage este că Iov a primit ce i se cuvenea. Ce altă explicație se putea găsi? Elihu încerca în felul acesta să-și protejeze concepția despre Dumnezeu în fața răului atât de cumplit care se abătuse asupra unui om atât de bun ca Iov.

Ți s-a întâmplat ca, în fața unui eveniment sau incident, să te temi pentru credința ta? Cum ai reacționat? Cum ar fi trebuit să reacționezi?

pregătiți cum se cuvine, ar putea-o forma, cât de curând ar putea fi dus întregii lumi mesajul despre un Mântuitor răstignit, înviat și care revine în curând!” – Ellen G. White, *Educație*, ediția 2012, p. 232; compară cu *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, ediția 2004, p. 32. **Ar fi interesant de văzut cât de prezentă este această „armată de tineri” în biserica noastră. Cât de vizibilă este ea și în ce direcție se îndreaptă?** Citește-le membrilor grupei celelalte pasaje pe această temă din *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*.

Comentariu biblic

I. Cuvântarea lui Elihu

(Revedeți împreună în grupă Iov 32-37.)

Apariția lui Elihu este marcată de o descendență ilustră, el fiind probabil un urmaș al lui Avraam (Buz a fost nepotul lui Avraam, Geneza 22:21) și un strămoș al lui David (Ram a fost strămoșul lui David, Rut 4:19). **El este evreu, spre deosebire de cei trei prieteni, care sunt edomiți.** El își începe discursul cu pretenția că ar vorbi sub inspirație divină directă (Iov 32:6-10) și că ar fi primit de sus îndemnul de a-i contrazice pe antevorbitorii lui mai în vârstă și, s-ar presupune, mai înțelepți (Iov 32:11-22).

În capitolul 33, Elihu recapitulează ce a afirmat Iov în cuvântările sale și îi promite că, dacă îl va asculta, va fi readus de Dumnezeu la situația lui de mai înainte. În acest punct, tensiunea devine aproape de nesuportat și de-abia așteptăm să aflăm explicațiile lui pentru toate suferințele lui Iov. Capitolul 34 se află însă exact la polul opus față de așteptările cititorului, iar **soluția lui Elihu, în ultimă analiză, este identică cu soluția celorlalți trei prieteni: Dumnezeu îi răsplătește pe toți după faptele lor** (Iov 34:10-15). El repetă practic ce spusese cei trei! Mai rău, din cauza insistenței cu care își apăra Iov nevinovăția (Iov 34:36,37), el adaugă la acuzațiile aduse de ei și pe aceea de răzvrătire.

În capitolele 35 și 36, el prezintă un portret dezolant al lui Dumnezeu, înfățișându-L ca fiind distant, departe de sfera umană și neinteresat de viața omului. Este interesant că, în ultima parte a discursului său (Iov 37), el aduce furtuna ca dovadă că vorbea în Numele lui Dumnezeu, dar declarațiile lui se dovedesc a fi false când vine adevărata furtună

„Fiul omului, fă o cântec de jale asupra împăratului Tirului și spune-i: ‘Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Ajunseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.» Ezechiel 28:12 VDC

Miercuri, 30 noiembrie

Caracterul irațional al răului

Toți acești patru oameni care credeau în Dumnezeu, care credeau că El este drept, au ajuns într-o dilemă: Cum puteau explica situația lui Iov în mod rațional și logic și, în același timp, în concordanță cu convingerile lor despre caracterul lui Dumnezeu?

Ellen G. White face o precizare interesantă în această privință: „Este imposibil să explicăm originea păcatului și să găsim un motiv pentru existența lui. (...) Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi niciun motiv. Este misterios, inexplicabil. A-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi vreo justificare sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat.” – *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 405

Am putea înlocui aici cuvântul „păcat” cu un cuvânt cu sens asemănător: „rău”. Atunci pasajul ar suna așa: „Este imposibil să explicăm originea răului și să găsim un motiv pentru existența lui. (...) Răul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi niciun motiv. Este misterios, inexplicabil. A-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi vreo justificare sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie rău.”

De obicei, când se produce o tragedie, oamenii spun că nu o pot înțelege sau că nu și-o pot explica. Același lucru îl spune și Iov de la bun început în plângerile lui.

Este normal să nu înțelegem, fiindcă răul nu poate fi explicat! Dacă l-am putea înțelege, dacă l-am putea explica, dacă l-am putea reprezenta printr-o schemă logică, atunci n-ar mai fi atât de rău, n-ar mai fi atât de tragic, fiindcă ar servi unui scop rațional.

4. Citește pasajul din Ezechiel 28:12-17 despre căderea lui Satana și despre apariția răului. Ce explicație este dată aici pentru căderea lui?

În acest pasaj este descrisă o ființă perfectă, creată de un Dumnezeu perfect, aflată într-un mediu perfect. Lucifer avea un rang înalt, era plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe, era acoperit cu pietre scumpe, era „un heruvim ocrotitor” pe „muntele cel sfânt al lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, el a devenit corupt și a acceptat să fie dominat de rău. Există ceva mai irațional și mai illogic decât răul care l-a infectat pe Lucifer?

Din ce experiență a ta ai învățat că răul este irațional și inexplicabil?

“Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te puseseam pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negotului tău te-ai umplut de silinție și ai păcătuțit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimeri în Iudul 10 ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai strical înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau privesc împăraților.” Ezechiel 28:13-17

(Iov 38:1) și când Dumnezeu vorbește cu adevărat (Iov 38-41). După ce citim cuvintele lui, nu putem să nu conchidem: multă vorbărie, multă zarvă, dar nimic concret care să ofere vreun răspuns – o mare decepție.

De discutat: A avut dreptate Elihu să se aprindă de mânie? De ce da sau de ce nu?

II. Un fapt inexplicabil

(Revedeți împreună în grupă Ezechiel 28:12-17.)

În general, menționăm pasajul din Ezechiel 28 (de obicei în paralel cu cel din Isaia 14) atunci când studiem originea răului și căderea lui Satana. Așa l-am abordat și în ghidul de studiu din acest trimestru. Mai există însă un adevăr pe care îl putem desprinde din el. Inițial, cântecul de jale îl descrie pe împăratului Tirului (o cetate feniciană vestită pentru brutalitatea ei față de sclavii cu care făcea comerț în zona mediteraneană), dar mai apoi capătă valențe universale și cosmice, depășind cu mult descrierea unui împărat pământesc. Se transformă într-o descriere a lui Lucifer din vremea când el se afla în cer și când „ajunsesese la cea mai înaltă desăvârșire” ca ființă creată. Textul subliniază frumusețea extraordinară a acestui „heruvim ocrotitor” care se afla pe muntele sfânt al lui Dumnezeu. Scena aceasta este așezată apoi într-un contrast izbitor cu starea de cea mai adâncă decădere la care poate ajunge vreodată o ființă creată. Din prezența lui Dumnezeu, el se prăbușește în adâncimile corupției demonice, existența lui încheindu-se după mileniul pe care îl va petrece în singurătate, la distrugerea lui definitivă (Apocalipsa 20,21). Căderea lui este nejustificată. Dar tocmai aceasta este ideea! Păcatul și suferința nu pot fi justificate – ele sunt inexplicabile. Dacă am putea să-i găsim păcatului o explicație logică, atunci am putea să-i găsim o scuză sau să-l apărăm. De aceea, eforturile celor trei prieteni și ale lui Elihu de a da o explicație suferinței lui Iov sunt sortite eșecului. Ba mai mult, sunt păcătoase, după cum le arată Dumnezeu la final. Poate că și noi ar trebui să renunțăm la eforturile de a explica niște lucruri imposibil de explicat.

De discutat: De ce este păcat să încercăm să justificăm păcatul și suferința?

Personajele principale din cartea lui Iov sunt niște simpli muritori care vedeau „ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Corinteni 13:12), care aveau o perspectivă foarte îngustă, o înțelegere foarte limitată despre lumea materială, dar și mai limitată despre lumea spirituală. Interesant că niciunul dintre ei, nici Iov, nu amintește nimic despre rolul Diavolului – cauza directă și imediată a relelor abătute asupra lui Iov. Fiecare, și mai ales Elihu (Iov 36:1-4), crede că are dreptate, dar niciunul nu reușește să explice logic suferința lui Iov. Dar numai Iov este conștient de această neputință.

5. În Iov 1 – 2:10 sunt câteva explicații. Ce întrebări rămân totuși fără răspuns?

Începutul cărții lui Iov ne oferă o perspectivă asupra realității pe care oamenii aceștia nu o aveau. Dar, chiar și în aceste condiții, situația rămâne dificil de clarificat. Suferința lui Iov nu era urmarea răutății lui, ci totul a pornit de la momentul în care Dumnezeu a scos în relief bunătatea lui. Așadar, bunătatea și dorința de a-l fi credincios lui Dumnezeu i-au adus atâtea necazuri? Cum explicăm? Dacă ar fi știut Iov cum stăteau lucrurile, nu l-ar fi implorat el oare: „Te rog, Doamne, alege pe altcineva. Dă-mi înapoi copiii, sănătatea, averea!” Iov nu s-a oferit singur să se facă această experiență cu el. Cine ar vrea să se ofere? Cât de drept este ce s-a întâmplat cu el și cu familia lui? Să nu uităm că, deși Dumnezeu a câștigat această bătălie, Diavolul nu s-a recunoscut înfrânt (Apocalipsa 12:12). Atunci, la ce bun? Și chiar dacă din suferința lui Iov a ieșit ceva bun în final, a meritat să se piardă atâtea vieți omenești, a meritat atâtea suferințe? Dacă noi avem întrebări, câte avea Iov!

Avem totuși de învățat ceva foarte important: să trăim prin credință și nu prin vedere, să ne încredem în Dumnezeu și să-l rămânem credincioși chiar dacă nu putem găsi o explicație pentru ce ni se întâmplă! Nu trăim prin credință când totul este explicat logic până la cel mai mic detaliu. Dar trăim prin credință când ne încredem în Dumnezeu și ascultăm de El, chiar dacă nu înțelegem ce ni se întâmplă.

În ce situații sau probleme ai nevoie să-ți pui încrederea în Dumnezeu? Cum îți poți consolida încrederea, chiar dacă nu ai răspunsuri?

III. Smerenia și adevărul

(Revedeți împreună în grupă Psalmii 45:4 și Iacov 4:6.)

Într-un frumos psalm al încoronării (Psalmii 45:4), noului împărat i se urează să apere următoarele valori: adevărul, blândețea (sau smerenia, în alte versiuni) și neprihănirea. Căutarea adevărului trebuie să fie însoțită de smerenie și numai cei smeriți vor găsi adevărul, fiindcă sunt dispuși să fie corecțați. Elihu manifestă exact trăsătura opusă: aroganța, îngâmfarea. Aceasta îl împiedică să ajungă la adevăr. Dumnezeu le dă har celor smeriți, dar stă împotriva celor mândri (Iacov 4:6). Mândria ne trimite la heruvimul căzut.

De discutat: Este posibil să afirmăm că avem adevărul (așa cum spunem uneori noi) și, concomitent, să fim smeriți? Explică.

3. APLICAȚIA

Lungul discurs al lui Elihu dezamăgește, deși are un început promițător. Ar trebui să știm ce putem face concret pentru a evita capcana în care a căzut el, altfel ne vom învârti și noi într-un cerc vicios.

Întrebări

1. **Cum putem face diferența între mânia sfântă și mânia păcătoasă?**

2. Cum putem să evităm capcana în care a căzut Elihu, care a repus în discuție argumentele aduse de ceilalți prieteni, doar că a adăugat mânia păcătoasă?

4. ACTIVITATE

Radicalismul lui Elihu era mai degrabă o iluzie decât o realitate, iar discursul său ajunge să dezamăgească cumplit.

Încercați să găsiți împreună, în grupă, care ar fi fost atitudinea potrivită și ce cuvinte ar fi putut spune un prieten credincios.

Scriitorul John Hedley Brooke comentează la un moment dat despre filosoful german Immanuel Kant (1724–1804) și despre efortul acestuia de a înțelege limitele cunoașterii umane și mai ales ale cunoașterii lucrării divine. Pentru Kant, „justificarea căilor lui Dumnezeu în fața omului era o chestiune de credință, nu de cunoaștere. Ca exemplu de atitudine corectă în fața adversității, Kant l-a dat pe Iov, un om care a fost lipsit de absolut tot, în afară de o conștiință curată. Supunându-se hotărârii divine, el a avut dreptate să se opună sfatului prietenilor care încercaseră să găsească o explicație logică pentru suferința lui. Punctul forte al poziției lui l-a constituit faptul că știa ce nu știa: motivul pentru care Dumnezeu îngrămădisese atâtea neazuri asupra lui.” – *Science and Religion*, p. 207–208

Mai întâi cei trei prieteni ai lui Iov și apoi Elihu au crezut că puteau să explice neazurile lui Iov, judecînd, pur și simplu, de la cauză la efect. Cauza era păcatul lui Iov, efectul era suferința. Nimic mai clar, mai logic și mai solid din punct de vedere teologic! Și totuși, raționamentul lor era greșit. Deducem de aici că realitatea și Dumnezeu care a creat și care susține această realitate nu se comportă neapărat potrivit cu ce știm noi despre El și despre lumea pe care a creat-o.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Psalmii 18–24

1. Cum îl tratează Dumnezeu pe poporul care se smerește?
2. Ce se poate auzi fără vorbe?
3. Cu ce anume se compara psalmistul ajuns de ocară oamenilor?
4. Cine va căpăta binecuvîntarea Domnului?

Cugetări de pe Muntele Ferișilor, capitolul 1

5. De ce împărțeau și ucenicii așteptarea generală după un împărat pămîntesc?

ÎNTREBĂRI ȘI SUGESTII PENTRU PĂRTĂȘIE

1. Ce răspunsuri ați avut la rugăciune săptămâna aceasta? Împărtășiți-le cu grupa!
2. Povestiți ceva ce ați trăit sau auzit săptămâna trecută! Ce semnificație are lucrul respectiv pentru dumneavoastră?

ÎNTREBĂRI PENTRU DEZBATERE

	EXPLICAȚIE	APLICAȚIE
1	Ce înțelegere aveau Iov și prietenii săi despre lumea în care trăiau?	Cât înțelegem noi, în prezent, lumea în care trăim? De ce?
2	Din ce cauză s-a mâniat Elihu pe Iov?	Ce deficiență dovedim și noi când ne exprimăm sentimentele față de alții?
3	Ce temere personală l-a îndemnat pe Elihu să vorbească așa cum a făcut-o?	Noi cum încercăm să ne protejăm credința și imaginea despre Dumnezeu? De ce?
4	Care era dilema lui Elihu și a celor trei prieteni ai lui Iov?	Care este răspunsul la această dilemă? De ce?
5	Ce perspectivă asupra realității le lipsea lui Elihu și prietenilor lui Iov? De ce?	Ce putem face când nu găsim explicație pentru necazurile care ni se întâmplă?

SUGESTII PRACTICE

1. Ce lucru practic ați învățat din acest studiu și cum îl veți aplica?
2. Care este planul misionar al grupei voastre? În timp ce ascultați sau vizionați vestea misionară pentru Sabatul acesta, culegeți eventuale idei misionare pe care să le aplicați!

SUGESTII PENTRU RUGĂCIUNE

1. Să mulțumim pentru tot ce putem înțelege despre Dumnezeu și lumea în care trăim!
2. Să ne rugăm pentru credință!
3. Să ne rugăm pentru persoanele de pe lista noastră de rugăciune:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

3 – 10 decembrie – Săptămâna de Rugăciune

